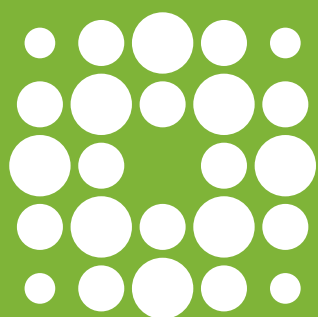

AGENTSCHAP VOOR BINNENLANDS BESTUUR

Vlaams Agentschap voor de lokale besturen en de provincies de steden en het inburgeringsbeleid

Vlaanderen

Colofon

Verantwoordelijke uitgever:

Guido Decoster, administrateur-generaal
Agentschap voor Binnenlands Bestuur
Boudewijnlaan 30, bus 70
1000 Brussel

Samenstelling:

Vlaamse overheid
Agentschap voor Binnenlands Bestuur

Lay-out:

Sylvie Van de Waeter

Druk: xxxxxx

Depotnummer: D | xxxxxxxx

Voorwoord

Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur is een verzelfstandigd agentschap binnen de Vlaamse overheidsadministratie. Het ondersteunt de Vlaamse Regering, die bevoegd is voor het bepalen van het beleid.

Het agentschap werkt voor de gemeenten en steden, de provincies en voor de lokale besturen die ermee samenhangen. Ook het inburgeringsbeleid behoort tot zijn opdrachten. Wij willen ervoor zorgen dat de lokale besturen, de provincies en de organisaties die de inburgering en de integratie van de mensen ondersteunen een kwaliteitsvolle dienstverlening kunnen aanbieden.

Met deze opdrachten beweegt het agentschap zich op beleidsvelden die de burgers direct aanbelangen. Het lokaal bestuur is het democratische niveau waarmee de mensen het meest vertrouwd zijn, hun meest zichtbare en tastbare overheid. Het stedenbeleid bevat specifieke instrumenten om de leefbaarheid en aantrekkelijkheid van de grotere steden te versterken. Het inburgering- en integratiebeleid wil de inburgeraar optimale slaagkansen in de Vlaamse maatschappij bieden.

Binnen het Belgische staatsverband hebben de deelstaten een specifieke positie. Het Vlaams Parlement beschikt over een wetgevende bevoegdheid om decreten uit te vaardigen die op hetzelfde niveau staan als de federale wetten. Tussen de federale overheid en de deelstaten is er geen hiërarchisch verband. Dat geeft de Vlaamse overheid de gelegenheid om in haar regelgeving en beleid maximaal rekening te houden met de eigen behoeften en bestuurscultuur.

Zoals de naam het zegt, ligt de focus van het binnenlandse bestuur op de interne werking van de overheid, met op het eerste gezicht weinig internationale of Europese klemtonen. Toch bepalen het Europese beleid en de Europese regelgeving meer en meer ook de actieradius van het binnenlandse bestuur. Lokaal bestuur is daarom ook in toenemende mate Europees bestuur.

De Vlaamse Regering stelt de meerwaarde van een efficiënte, effectieve en kwaliteitsvolle overheidsorganisatie nadrukkelijk aan de orde als prioriteit, ook in haar internationaal beleid. Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur ondersteunt die beweging.

De lokale besturen ervaren dat de Europese en internationale instellingen beslissingen nemen die hun rechtstreeks aanbelangen, maar waarbij zij bij de voorbereiding al te weinig betrokken zijn en evenmin afdoende gehoord worden. De Vlaamse Regering onderkent de behoefte om de Europese deelstaten en de lokale besturen een grotere zeggenschap toe te kennen in het internationale beleid.

Met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon is alvast de Europese Unie deze weg opgegaan. Het Verdrag waarborgt de constitutionele autonomie van haar lidstaten, waaronder die van regionaal en lokaal zelfbestuur. Het subsidiariteitsprincipe – ook een basisprincipe bij de interne bestuurlijke organisatie in Vlaanderen – neemt daarin een prominente plaats in. Meerlagig bestuur wint aan belang in het internationale werkveld. Op dat vlak hebben België en zijn deelstaten, waaronder ook Vlaanderen, een jarenlange praktijkervaring. Wij willen die graag delen met onze Europese partners.

Supranationale samenwerking is vandaag zonder meer een noodzaak. Grensoverschrijdende uitwisseling van ervaringen is een bron van inspiratie en een wederzijdse verrijking. Laten wij daartoe alle kansen grijpen. Samen staan we sterker.

Guido Decoster
Administrateur-generaal
Agentschap voor Binnenlands Bestuur

Ballet van Vlaanderen

Het Koninklijk Ballet van Vlaanderen werd in 1969 door Jeanne Brabants opgericht in Antwerpen en zal uitgroeien tot de grootste compagnie voor klassieke dans in België. Het Ballet toert internationaal en brengt hoofdzakelijk repertoirewerk. Het Koninklijk Ballet van Vlaanderen heeft haar permanente basis in Theater 't Eilandje in Antwerpen, waar ook de studio's, de ateliers en de repetitieruimtes zijn ondergebracht.

Inhoudstafel

De Vlaamse provincies en gemeenten	p.5
De lokale besturen in Vlaanderen	p.5
Werking van lokale en provinciale besturen	p.6
De Gemeente	p.6
De provincie	p.6
Intergemeentelijke samenwerkingsverbanden	p.9
De OCMW's	p.9
Aanverwante instanties of instellingen	p.9
Stedenbeleid	p.10
Inburgerings- en integratiebeleid	p.11
 Vlaanderen: een Belgische deelstaat presenteert zich	 p.7
 De gemeenschappen en de gewesten	 p.8
 Agentschap Binnenlands bestuur	 p.13
Enkele opdrachten	p.13
De internationale missie	p.17
Belangengroepen	p.19
Organisatie van het agentschap	p.21

Huwelijk, de federale staat!

The painting 'Portrait of Giovanni Arnolfini and his wife' by Jan van Eyck. It depicts a man in a dark, fur-trimmed robe and a large black hat, and a woman in a green dress with a blue sleeve and a white lace headscarf. They are standing in a room with a large chandelier, a round mirror on the wall, and a red cushioned chair. The man is holding the woman's hand. The background is filled with various symbolic elements, including a dog, a pair of shoes, and a mirror that reflects the couple and other figures.

In dit **Portret van Giovanni Arnolfini en zijn vrouw** van **Jan van Eyck** valt op het eerste gezicht niets bijzonders te zien, maar als men goed kijkt, ziet men dat Van Eyck er symbolen in verwerkte die volgens de kunstgeleerde Erwin Panofsky duidelijk op een sacrament wijzen. Op de achtergrond is een ronde spiegel te zien, maar de weerspiegeling toont niet alleen de twee personen zelf, maar ook twee andere mensen op de achtergrond. Dit zijn waarschijnlijk Van Eyck (ook wordt dit duidelijk doordat boven de spiegel staat "Johannes de eyck fuit hic", Van Eyck was hier) en een vriend van Arnolfini en zijn jonge vrouw, wellicht de getuigen bij het huwelijk. Ook is rond deze spiegel de lijdensgeschiedenis te zien.

De kroonluchter heeft maar één kaars die brandt op klaarlichte dag, en dat kan betekenen dat Christus hier al weet van heeft: het is het symbool van zijn oog. Arnolfini en zijn vrouw staan naast elkaar en men denkt (doordat ze elkaars hand vasthouden en Arnolfini zijn hand opgestoken houdt, als teken van echtelijke trouw) dat zij aan het trouwen zijn. Het hondje dat ervoor staat symboliseert trouw. De uitgetrokken schoenen wijzen erop dat ze op gewijde grond staan, die niet bevuild mag worden.

Hoewel de huiselijke woning volkomen echt aandoet, is deze toch vol van verhulde symbolen die de nadruk leggen op het sacrament van het huwelijk. Ook (al weet men dat niet helemaal zeker) is de spiegel rond, en met de lijdensgeschiedenis in de rand met uitsteeksels, en de balken die in perspectief allemaal weglopen van de spiegel (ook de bedrand enzovoorts) wijzen erop dat de spiegel het middelpunt is van het schilderij, en waarschijnlijk dus de zon voorstelt (God). Hier is het net zo verwerkt als in het fresco Het laatste avondmaal van Leonardo Da Vinci. De buik van de vrouw zou niet dik zijn omdat ze zwanger is, wat vaak gedacht wordt, maar omdat het in die tijd mode was om dik te zijn, wat aangaf dat je genoeg te eten had, en dus rijk was.

De Vlaamse provincies en gemeenten

Vlaanderen is een gewest binnen de federale Belgische staatsstructuur. Het is samengesteld uit 5 provincies en 308 gemeenten. De onderstaande kaart geeft de Vlaamse provincies weer en hun hoofdstad.

De lokale besturen in Vlaanderen

Vlaanderen telt momenteel 308 gemeenten. In de jaren zeventig voerde België ingrijpende wijzigingen door op het lokale bestuursniveau. Het aantal Belgische gemeenten daalde tussen 1964 en de fusieoperatie van 1977 van 2359 tot 589, een daling met 75%. Dat gebeurde op basis van een beslissing van het centrale niveau met het oog op een groter professionalisme en een efficiëntere inzet van middelen.

Taakverdeling en -uitbreiding

De gemeenten en provincies zijn autonome en democratische besturen. Ze bepalen zelf hun prioriteiten en de wijze waarop ze hun beleid uitvoeren. De bestuurders zijn verantwoordelijk tegenover de bevolking die hen rechtstreeks heeft verkozen via democratische verkiezingen.

De gemeente is zodoende bevoegd voor alle zaken die niet door hogere overheden aan haar bevoegdheid zijn onttrokken. De wetten en de decreten hebben daarnaast sinds de jaren zeventig steeds ruimere taken of opdrachten specifiek toegewezen aan de lokale besturen, zoals op het vlak van de ruimtelijke ordening, gas-, water- en elektriciteitsvoorziening, huisvuilomhaling en -verwerking, economische expansie, cultureel en sociaal beleid. De bevoegdheden die de gewesten en gemeenschappen kregen als gevolg van de

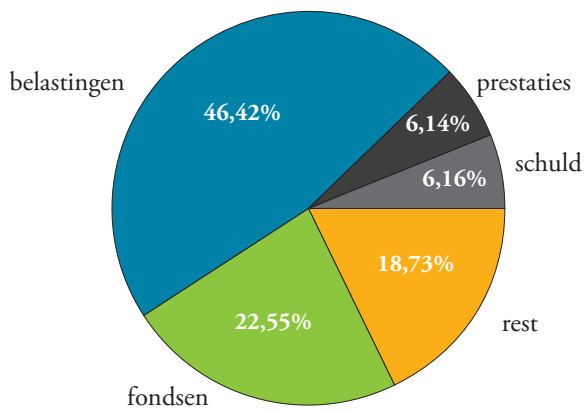
staats hervormingen, worden daardoor ook gedeeld met de lokale besturen. De Vlaamse overheid sloot beleidsovereenkomsten met de gemeenten voor onder andere mobiliteit, milieu, jeugdwerk, cultuur, buitenschoolse opvang, stedenbeleid.

Financiering

Om hun werking te financieren heffen de gemeenten en de provincies belastingen. De fiscaliteit is hun belangrijkste bron van ontvangsten. Daarnaast rekenen de lokale besturen voor sommige diensten kosten aan. Voor bepaalde openbare opdrachten krijgen zij ook subsidies van de Vlaamse of federale overheid. Dat is bijvoorbeeld het geval voor het onderwijs of de politie.

De fiscale mogelijkheden van de gemeenten en de provincies verschillen onderling erg. Het inkomen van de inwoners, de kadastrale inkomens en de aanwezigheid van industrie beïnvloeden die mogelijkheden. In verschillende gemeenten kunnen gelijke aanslagvoeten zodoende bijzonder uiteenlopende opbrengsten per inwoner opleveren.

Om die ongelijkheden deels te corrigeren zijn er een aantal financieringsfondsen opgericht. Die fondsen zijn een instrument om de beschikbare middelen te verdelen over de besturen, zodat ze allen over voldoende bestuurskracht beschikken en in staat zijn om een kwaliteitsvolle dienstverlening aan hun bevolking te bieden.

Werking van lokale en provinciale besturen

De belangrijkste lokale en provinciale besturen zijn de gemeentebesturen, de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden, de provinciebesturen en de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (OCMW's).

Gemeente

De wijze waarop de gemeente georganiseerd is, bepaalt in belangrijke mate hoe de burger tegen zijn omgeving en de maatschappij aankijkt. Liggen de straten er netjes bij, wordt het huisvuil opgehaald, welke culturele evenementen vinden er plaats, is het een veilige omgeving waar iedereen zichzelf kan zijn? Al die zaken worden door de gemeente geregeld. Met het gemeentelijke niveau voelt de burger zich het meest verbonden.

Het gemeentedecreet van 2005 regelt de werking en organisatie van de lokale besturen. Het decreet bevat ook de missie van de gemeenten: zij dragen bij tot het welzijn van de burgers en tot de duurzame ontwikkeling van het gemeentelijke gebied.

Naast de bevoegdheden die de gemeenten uitoefenen op basis van hun lokale autonomie, oefenen zij ook, met toepassing van het subsidiariteitsbeginsel, de bevoegdheden uit die hen door of krachtens de wet of het decreet zijn toevertrouwd.

Ook op lokaal niveau geldt een wettelijk verankerde openbaarheid van bestuur met ruime waarborgen voor de burger. Het gemeentedecreet voorziet daarnaast in procedures om de burger zo goed mogelijk te betrekken bij het beleid, onder andere door middel van advies- en overlegorganen, mogelijkheden tot volksraadplegingen en verzoekschriften.

Organisatie en werking

Elke gemeente heeft een regelgevend orgaan, de gemeenteraad. Naargelang van het aantal inwoners, varieert het aantal leden van de raad tussen 7 en 55. De raad wordt om de zes jaar rechtstreeks door de bevolking gekozen. De vergaderingen van de gemeenteraad zijn openbaar, met een beperkt aantal uitzonderingen.

Elke gemeente beschikt over een college van burgemeester en schepenen. Dat is het uitvoerend orgaan van de gemeente. De schepenen worden gekozen uit de leden van de gemeenteraad. Het college van burgemeester en schepenen is een collegiaal orgaan dat bij meerderheid beslist.

De burgemeester van de gemeente wordt benoemd door de Vlaamse Regering op basis van een voordracht door de leden door de gemeenteraad. Slechts bij uitzondering kan een burgemeester buiten de gemeenteraad benoemd worden. De burgemeester zorgt voor het handhaven van de openbare orde en voor het uitvoeren van de wetten, decreten en de uitvoeringsbesluiten. Hij vertegenwoordigt ook de federale en de Vlaamse Regering in zijn gemeente.

In elke gemeente is er een gemeentesecretaris en een financieel beheerder. De gemeentesecretaris is belast met de algemene leiding, en de financieel beheerder zorgt onder andere voor het opstellen van de financiële nota's van de meerjarenplannen en het jaarlijkse budget. De gemeentesecretaris, de financieel beheerder en bepaalde leidinggevenden vormen samen het managementteam.

Introductie van nieuwe beheerstechnieken

Met het gemeentedecreet voerde Vlaanderen nieuwe management- en marktgeoriënteerde hervormingen door op het lokale niveau. De gemeenten stellen een strategisch meerjarenplan op en koppelen dat aan een financiële meerjarenplanning. De beleidsplannen op de diverse domeinen bevatten resultaatsverbintenissen. Lokale besturen stellen ook een personeelsbehoefteplan op en houden verschillende personeelsevaluaties. De dienstverlening moet de burgers benaderen als klanten.

De mogelijkheid om privaatrechtelijke verzelfstandigde agentschappen op te richten is een voorbeeld van privaatsamenwerking die de gemeenten de kans biedt samen te werken met externe actoren die actief zijn op bepaalde beleidsdomeinen.

Provincie

De provincie is het intermediaire bestuursniveau tussen het Vlaamse en het gemeentelijke niveau. Op basis van het provinciedecreet zijn ze bevoegd voor de regeling van de provinciale belangen. Daartoe behoren:

1. de bovenlokale taakbeartiging: een taakbeartiging is bovenlokaal als ze aangelegenheden van lokaal gemeentelijk belang overstijgt
2. ondersteunende taken op verzoek van andere overheden
3. het nemen van initiatieven met het oog op samenwerking tussen besturen in een regio.

Organisatie en werking

Net als de gemeente beschikt de provincie over een verkozen orgaan, de provincieraad. Naargelang van het aantal inwoners van de provincie telt die 75 of 84 leden. Zij worden om de zes jaar rechtstreeks gekozen, gelijktijdig met de gemeenteraden.

Vlaanderen: Een Belgische deelstaat stelt zich voor

Geografisch

Vlaanderen is de Nederlandstalige deelstaat van België, een West-Europese federale monarchie, begrensd door de Noordzee in het westen, door Nederland in het noorden, door Duitsland en het Groothertogdom Luxemburg in het oosten, en door Frankrijk in het zuiden. Samen met Wallonië, het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en de Duitstalige Gemeenschap maakt Vlaanderen deel uit van de Belgische staatsstructuur.

Vlaanderen telt 60% van de Belgische bevolking, dat zijn bijna 6,2 miljoen inwoners, en heeft een zeer hoge bevolkingsdichtheid van 456 inwoners/km².

Talen

Er zijn drie officiële talen in België: het Nederlands in het noorden, het Frans in het zuiden, en het Duits in het oosten. De scheiding tussen het Nederlands- en het Franssprekende deel van België wordt gemaakt door een 'taalgrens'. Na het uiteenvallen van het Romeinse Rijk in de vierde eeuw vestigden zich grote groepen Germaanse Franken in het gebied van het huidige België. In het noorden vormden de Germaanse Franken een meerderheid, maar in het zuiden vormden ze een minderheid. Zowel in het noorden als in het zuiden nam de minderheid de taal en de cultuur van de meerderheid over en ontstond er een grens tussen de Germanen in het noorden en de Romanen in het zuiden.

Bij de vorming van België werd in de grondwet van 1831 het taalgebruik als een fundamenteel recht en een fundamentele vrijheid ingeschreven. Tijdens de tweede helft van de negentiende eeuw drongen de Vlamingen aan op de erkenning van het Nederlands als een taal die gelijkwaardig is met het Frans, in een tweetalig België. In 1921 werd België opgedeeld in twee eentalig gebieden (Vlaanderen en Wallonië) en het tweetalige gebied Brussel. In 1932 werd in alle Vlaamse lagere en middelbare scholen het Nederlands de onderwijstaal. In 1931 werd de universiteit Gent definitief vernederlandst.

De taalgrens werd wettelijk van kracht op 1 september 1963 en verdeelde België in vier taalgebieden: het Nederlandse (Vlaanderen), het Franse (Wallonië), het Duitse (Eupen - Sankt Vith) en het tweetalige Frans-Nederlandse gebied (Brussel en de 19 gemeenten die later het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zouden worden).

Sinds de staatshervorming van 1993 is België ook grondwettelijk een federaal land. De Belgische politici hebben op een democratische en vreedzame manier een uniek federaal systeem tot stand gebracht, met een ruime autonomie voor de deelstaten.

Vlaanderen heeft als hoofdstad resoluut gekozen voor Brussel, een kosmopolitische stad, waarin vele nationaliteiten samenleven. Brussel is ook de zetel van vele internationale instellingen. De gebouwen van het Europees Parlement, de Europese Commissie en de Raad van Ministers typeren het stadsbeeld rond het Schumanplein en het Leopoldpark. Ook het NAVO-hoofdkwartier bevindt zich in Brussel.

De gemeenschappen en de gewesten

Instellingen en bevoegdheden

België is op basis van zijn officiële landstalen opgedeeld. Die opdeling is grondwettelijk verankerd en volgens de grondwet is België een federale staat die samengesteld is uit de gemeenschappen en de gewesten (artikel 1 van de grondwet).

Er zijn drie gemeenschappen, die bevoegd zijn voor persoonsgebonden materies zoals cultuur, onderwijs, welzijn, gezondheid, sport:

- de Vlaamse Gemeenschap
- de Franse Gemeenschap
- de Duitstalige Gemeenschap

Daarnaast zijn er drie gewesten, die bevoegd zijn voor de grondgebonden materies zoals milieu, ruimtelijke ordening, wonen, mobiliteit, infrastructuur, economie, werkgelegenheid:

- het Vlaams Gewest
- het Waals Gewest
- het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

In Vlaanderen zijn gemeenschap en gewest samengevoegd en worden de bevoegdheden uitgeoefend door de Vlaamse Regering en het Vlaams Parlement. In het Franstalige en Duitstalige deel van België worden de gemeenschaps- en gewestbevoegdheden uitgeoefend door aparte regeringen en parlementen.

De Belgische regio's beschikken over verregaande autonomie en bevoegdheden. De decreten zijn gelijkgeschakeld met federale wetten en de regionale parlementen zijn evenwaardig aan het federale parlement.

Buitenlands beleid

Voor hun eigen bevoegdheden voeren de regio's een eigen buitenlands beleid en kunnen ze zelfs in de EU België vertegenwoordigen. Daarvoor wordt een toerbeurtsysteem afgesproken tussen de Belgische overheden.

Sinds de staatshervorming van 1993 kan de Vlaamse overheid voor elk van haar bevoegdheden internationale verdragen sluiten, dit principe heet 'in foro interno, in foro externo'. Vlaanderen beschikt ook over eigen diplomatieke vertegenwoordigers. Daarnaast heeft Vlaanderen wereldwijd zowat honderd vertegenwoordigers inzake internationaal ondernemen, landbouw en toerisme.

De deputatie is het uitvoerend orgaan van de provincie. Ze heeft zes leden, gekozen uit de provincieraad. De provinciegouverneur zit de deputatie voor. Hij maakt geen deel uit van de provincieraad, maar wordt benoemd door de Vlaamse Regering, op eensluidend advies van de federale regering. Hij vertegenwoordigt de federale en Vlaamse Regering en speelt in die hoedanigheid een eerstelijnsrol in het bestuurlijk toezicht op de lokale besturen.

Intergemeentelijk samenwerkingsverband

Het takenpakket van de gemeente is uitgebreid en complex. Sommige opdrachten en projecten overstijgen de grenzen van de gemeenten en zijn voor individuele gemeenten soms ook financieel onhaalbaar. Om die opdrachten en projecten te kunnen realiseren, kunnen verschillende gemeenten samen een intergemeentelijk samenwerkingsverband oprichten. Een dergelijke vereniging realiseert taken van gemeenschappelijk belang, vaak op het gebied van nutsvoorzieningen (elektriciteit, gas, water, televisiedistributie), huisvuilverwerking, sociale huisvesting, crematoria, streekontwikkeling enzovoort.

Hoewel een intergemeentelijk samenwerkingsverband in essentie een vereniging van gemeenten is (zuivere intercommunale), kunnen ook andere partners deelnemen. In sommige intergemeentelijke verenigingen participeert het provinciebestuur.

Die samenwerkingsverbanden komen voor in verschillende vormen met of zonder rechtspersoonlijkheid. Twee of meer gemeenten kunnen een samenwerkingsverband zonder rechtspersoonlijkheid vormen om, zonder beheersoverdracht, een welbepaald project van gemeentelijk belang te verwezenlijken. Dat zijn de interlokale verenigingen.

Er zijn ook drie vormen van samenwerkingsverbanden met rechtspersoonlijkheid:

1. projectvereniging: een samenwerkingsverband zonder beheersoverdracht, dat tot doel heeft een duidelijk omschreven project te plannen, uit te voeren en te controleren
2. dienstverlenende vereniging: een samenwerkingsverband zonder beheersoverdracht dat tot doel heeft een duidelijk omschreven ondersteunende dienst te verlenen aan de deelnemende gemeenten, eventueel voor verschillende beleidsdomeinen
3. opdrachthoudende vereniging: een samenwerkingsverband met beheersoverdracht waaraan de deelnemende gemeenten de uitvoering van een of meer duidelijk omschreven bevoegdheden met betrekking tot een of meer functioneel samenhangende beleidsdomeinen toevertrouwen.

OCMW

De openbare centra voor maatschappelijk welzijn (OCMW) zijn verbonden met de gemeenten. Het OCMW heeft een sociale opdracht. Het OCMW tracht mensen zo te helpen dat ze hun leven in eigen handen kunnen nemen en een leven kunnen leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid. De opdrachten van het OCMW houden verband met de sociale grondrechten van de inwoners: betaalbare en kwaliteitsvolle huisvesting, goede

gezondheidszorgen, voldoende bestaansmiddelen. Het OCMW zorgt voor de integratie in de maatschappij van hulpbehoevenden.

Bestrijding van kansarmoede is een van de belangrijkste vormen van maatschappelijke dienstverlening. OCMW-hulpverlening aan kansarme groepen evolueerde de laatste jaren van financiële steun of hulp in natura naar meer emanciperende hulpverlening. Het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling en budgetbegeleiding zijn daar voorbeelden van.

De dienstverlening van het OCMW kan zeer verschillende vormen aannemen: curatief of preventief, materieel, sociaal, geneeskundig of psychologisch. Daarom beschikken de OCMW's over rusthuizen, serviceflats, sociale verhuurkantoren, kinderdagverblijven, enzovoort. OCMW's werken ook samen met andere sociale organisaties om hun beleid vorm te geven. Ze zijn niet alleen belangrijke uitvoerders van het beleid maar zijn tevens de drijvende kracht, de motor en inspirator van het lokale sociale beleid.

Organisatie en werking

Net als bij de gemeente zijn er binnen het OCMW een aantal politieke bestuursorganen en administratieve diensten. De belangrijkste zijn de Raad voor Maatschappelijk Welzijn, de voorzitter, het vast bureau en de bijzondere comités. De raad stippelt het OCMW-beleid uit.

De voorzitter van de OCMW-raad leidt de activiteiten van het OCMW. Hij is de spilfiguur binnen het OCMW en is daarnaast ook lid van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente.

Aanverwante instanties of instellingen

Autonome gemeente- en provinciebedrijven

Gemeenten en provincies kunnen autonome bedrijven oprichten met aparte rechtspersoonlijkheid. Zij beslissen vrij over het beheer van hun goederen. Onder bepaalde voorwaarden kunnen ze participeren in andere ondernemingen.

Politiezones

De organisatie van de politie is grotendeels een federale aangelegenheid, die onder de bevoegdheid van de minister van Binnenlandse Zaken valt. Toch hebben ook de lokale besturen een belangrijke rol in de werking van de politie. In de eengemeentezones zijn de gemeenteraad, het college van burgemeester en schepenen bevoegd voor de organisatie en het beheer van het lokaal politiekorps.

Vele gemeenten vormen samen met aangrenzende gemeenten een politiezone. In deze meergemeentezones worden die taken opgedragen aan een politieraad, het politiecollege en hun voorzitter. Voor de algemene organisatie van de politie en het beleid inzake politie blijft de federale wetgever bevoegd. Gemiddeld gaat 10% van de gemeentelijke middelen naar de politiezone.

Erediensten en centrale kerkbesturen

België kent zes erkende erediensten:

- de rooms-katholieke eredienst
- de protestantse eredienst
- de anglicaanse eredienst
- de Israëlitische eredienst
- de islamitische eredienst
- de orthodoxe eredienst.

Op het lokale niveau zijn er voor de verschillende erkende erediensten lokale geloofsgemeenschappen. Het zijn openbare instellingen met rechtspersoonlijkheid. Ze zijn belast met de zorg voor de materiële voorwaarden die de uitoefening van de eredienst en het behoud van de waardigheid ervan mogelijk maken. Ze zorgen ook voor het onderhoud en de bewaring van de gebouwen en voor het beheer van de goederen. De financiële planning van het bestuur moet door de gemeenteraad worden goedgekeurd. In gemeenten met vier geloofsgemeenschappen of meer moet een centraal bestuur worden opgericht.

Stedenbeleid

De Vlaamse overheid voert een actief stedenbeleid, dat in hoofdzaak gericht is op de twee grootste steden Antwerpen en Gent en op de 11 regionale steden Aalst, Brugge, Hasselt, Genk, Kortrijk, Leuven, Mechelen, Oostende, Roeselare, Sint-Niklaas en Turnhout. Omdat Vlaanderen ook stedelijke ontwikkelingen in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad mee wil ondersteunen, wordt ook de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC), de vertegenwoordiging van de Vlaamse Brusselaars, bij het Vlaamse stedenbeleid betrokken.

Het Vlaamse Stedenbeleid is gericht op het tegengaan van de stadsvlucht, vooral van jonge gezinnen met kinderen, en de verhoging van het democratisch draagvlak. Het Vlaamse stedenbeleid wordt uitgevoerd in nauw partnerschap met de steden en beoogt een kwaliteitsvolle, duurzame en democratische ontwikkeling van de steden. De laatste jaren werd baanbrekend werk verricht en werd een meer geïntegreerd beleid op Vlaams niveau gerealiseerd.

Het stedenbeleid zet in hoofdzaak volgende instrumenten in:

- het Stedenfonds
- stadscontracten
- stadsvernieuwingsprojecten
- de Stadsmonitor.

Met het Stedenfonds wil de Vlaamse Regering de dertien centrumsteden en de VGC voor Brussel ondersteunen bij het voeren van een duurzaam stedenbeleid met volgende doelstellingen:

- de leefbaarheid van de steden verhogen, zowel op stadsniveau als op wijkniveau
- de dualisering tegengaan
- de kwaliteit van het democratisch besturen verhogen.

Met de stadscontracten beogen de Vlaamse steden en de Vlaamse Regering een inclusieve benadering en uitvoering van concrete stadsprojecten in een onderling partnerschap. De stadscontracten zijn voor de Vlaamse Regering een belangrijke prioriteit om te komen tot een vlotte interbestuurlijke samenwerking en een meer klantgerichte dienstverlening. Zij bevatten engagementen van zowel de Vlaamse Regering als van de stad, met respect voor de ontwikkelde stadsvisie. Elk stadscontract bestaat uit twee delen: een algemeen gedeelte wonen, dat identiek is voor alle dertien steden, en een stadsspecifiek gedeelte.

Met de stadsvernieuwingsprojecten wil de Vlaamse overheid steden financiële ondersteuning bieden bij de realisatie van goed onderbouwde en doordachte stadsvernieuwingsprojecten met multifunctioneel karakter. Het moet gaan om projecten die een hefboomfunctie hebben in een buurt, wijk of stadsdeel, en die voor een nieuwe dynamiek kunnen zorgen.

De Stadsmonitor brengt in kaart hoe leefbaar de steden zijn en hoe duurzaam hun ontwikkeling is. Dit instrument omvat 190 indicatoren, die voor elk van de dertien centrumsteden worden ingevuld. Het is de bedoeling dat iedereen die bij de ontwikkeling van de stad betrokken is, de Stadsmonitor gaat gebruiken om te leren, en om discussies en keuzes te onderbouwen. In het bijzonder wil dit instrument voeding geven aan het strategische beleid van het stadsbestuur.

Inburgerings- en integratiebeleid

Inburgering

De Vlaamse samenleving is gekenmerkt door diversiteit. De Vlaamse bevolking bestaat uit mensen die afkomstig zijn uit alle hoeken van de wereld. Dat brengt opportuniteiten met zich mee, maar het zet soms ook de sociale samenhang onder druk.

Inburgering is een geschikte manier om nieuwe Vlamingen de kans te geven aan de samenleving deel te nemen. Door een inburgeringstraject te volgen, leren nieuwe Vlamingen hoe de samenleving functioneert en op welke waarden en normen ze gestoeld is. Daarnaast leren ze ook actief aan de samenleving te participeren.

Bedienaars van erediensten die een levensbeschouwelijke functie uitoefenen in een plaatselijke kerk- of geloofsgemeenschap die door de Vlaamse overheid erkend is, moeten ook een inburgeringstraject volgen. Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur informeert hen daarover en verwijst hen door naar het onthaalbureau.

Wie zijn de inburgeraars?

Het inburgeringsbeleid is bedoeld voor vreemdelingen van achttien jaar en ouder die zich langdurig in Vlaanderen of Brussel komen vestigen. Vreemdelingen met een tijdelijk verblijf en asielzoekers die hun asielaanvraag minder dan vier maanden geleden hebben ingediend, zijn uitgesloten van inburgering. Ook Belgen die niet in België geboren zijn en van wie minstens een van de ouders niet in België geboren is, maken deel uit van de doelgroep van het inburgeringsbeleid. Naast meerderjarige inburgeraars behoren ook minderjarige anderstalige nieuwkomers tot de doelgroep van het inburgeringsbeleid.

Inburgeringstraject

Het inburgeringstraject bestaat uit een primair en een secundair gedeelte. Het primaire inburgeringstraject wordt gecoördineerd door het onthaalbureau en bestaat uit een vormingsprogramma, ondersteund door een individuele begeleiding van de inburgeraar. Het vormingsprogramma wordt samengesteld uit lessen Nederlands, maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie.

Inburgeraars die regelmatig het vormingsprogramma hebben gevolgd, ontvangen een attest van inburgering. Daarmee kunnen ze instappen in het secundaire inburgeringstraject, dat door de reguliere voorzieningen wordt aangeboden. Zo kan de inburgeraar een beroepsopleiding of een opleiding tot zelfstandig ondernemerschap volgen. Daarnaast kan hij ook verder Nederlands studeren, zich in het hoger onderwijs inschrijven of kiezen voor vrijwilligerswerk.

Onthaalbureaus

De onthaalbureaus coördineren het primaire inburgeringstraject en begeleiden de cursisten vanaf hun aanmelding tot het moment waarop ze het attest van inburgering behalen. Voor de organisatie van het inburgeringstraject werkt het onthaalbureau samen met verschillende partners: de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling (VDAB), het Huis van het Nederlands, de centra voor volwassenenonderwijs, de centra voor basiseducatie en de universitaire talencentra.

Vlaanderen telt acht onthaalbureaus verspreid over het grondgebied.

Integratiebeleid

De Vlaamse overheid is bevoegd voor de voorbereiding, de uitvoering en de evaluatie van het integratiebeleid, het vroegere minderhedenbeleid. Dat integratiebeleid is inclusief én gecoördineerd. Het is inclusief omdat alle bij het integratiebeleid betrokken ministers en hun agentschappen

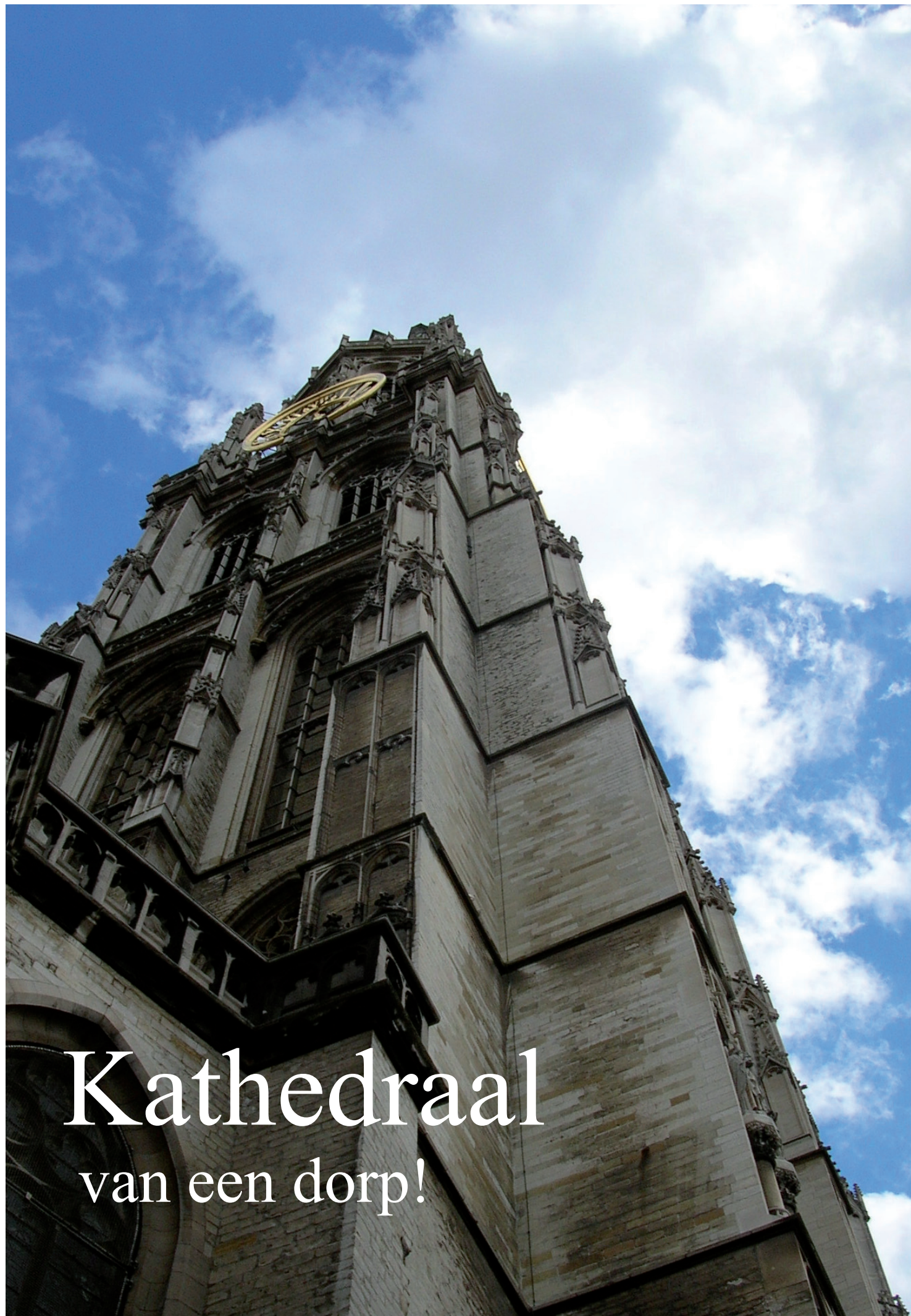
verantwoordelijk zijn voor het realiseren van de doelstellingen. Het beleid is gecoördineerd om de coherentie van het geheel te bewaken en overlappingsen en contradicties te vermijden.

Het integratiebeleid richt zich tot vijf doelgroepen: allochtone burgers die hier legaal gevestigd zijn, erkende vluchtelingen, trekkende bevolkingsgroepen (woonwagengebwoners en trekkende beroepsgroepen), inburgeraars en mensen zonder papieren.

De integratiecentra ondersteunen voorzieningen en lokale besturen zodat ze hun toegankelijkheid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden kunnen verhogen. Ze nemen ook zelf initiatieven om het samenleven in diversiteit te realiseren. In Vlaanderen en Brussel zijn er acht integratiecentra.

De integratiediensten nemen initiatieven om de toegankelijkheid van de lokale besturen en hun diensten te verhogen voor de etnisch-culturele minderheden. Daarnaast promoten ze ook het samenleven in diversiteit binnen hun werkgebied. Integratiediensten zijn steeds gemeentelijke diensten. In Vlaanderen zijn er 38 integratiediensten. Daarnaast worden ook nog het Vlaams Minderhedencentrum (ondersteuningscentrum voor integratiecentra en -diensten) en het forum van etnisch-culturele minderheden gesubsidieerd.

De Vlaamse overheid subsidieert momenteel negen diensten voor sociaal tolken en vertalen. Sociaal tolken en vertalers helpen om de taalkloof tussen de anderstalige cliënt en de Nederlandstalige diensten en voorzieningen te overbruggen. Scholen, ziekenhuizen, openbare diensten, welzijnsorganisaties... kunnen gebruikmaken van dat aanbod.

Kathedraal
van een dorp!

Agentschap Binnenlands Bestuur

Algemeen

Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur werkt als centraal Vlaams bestuur voor de gemeenten, de provincies en voor de openbare besturen die ermee samenhangen. Ook het stedenbeleid en het inburgeringsbeleid behoren tot het takenpakket van het agentschap.

Binnen de Vlaamse Regering zijn de Vlaamse ministers die bevoegd zijn voor binnenlands bestuur, stedenbeleid en inburgering, politiek verantwoordelijk voor dit geheel van bevoegdheden. Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur ondersteunt de ministers bij hun taken. Het bereidt beslissingen voor, voert ze uit en doet voorstellen om het beleid te verbeteren. Het agentschap heeft zes hoofdopdrachten:

1. Het bereidt de bestuurlijke regelgeving voor en organiseert de verkiezingen voor de gemeente- en provincieraden.
2. Het financiert de lokale besturen en de provincies via overheidsfondsen.
3. Het behandelt klachten over het bestuur van de lokale overheden en provincies, en houdt toezicht op die overheden.
4. Het coördineert het inburgeringsbeleid.
5. Het voert een specifiek stedenbeleid.
6. Het biedt de lokale overheden en de provincies ondersteuning bij hun beleid.

De missie van het agentschap luidt:

“Het creëren van een kader voor een kwaliteitsvol, efficiënt en samenhangend Vlaams beleid betreffende het binnenlands bestuur, de steden, de inburgering en integratie, zodat de lokale en provinciale besturen en de organisaties uit de inburgerings- en integratiesector een kwaliteitsvolle dienstverlening kunnen bieden aan de burger.”

Een gemeente, provincie of OCMW besturen is niet eenvoudig. De besturen hebben bevoegdheden in zeer veel maatschappelijke sectoren. De wetgeving is vaak complex en verandert snel. Het is een belangrijke opdracht van het centrale bestuur om de lokale besturen te ondersteunen met advies. Dit gebeurt door informatie te verspreiden, overlegmomenten te organiseren, vragen van lokale besturen te beantwoorden en gegevens over de lokale besturen te monitoren. Die ondersteunende rol zal de komende jaren nog aan belang winnen.

Enkele opdrachten van het Agentschap voor Binnenlands Bestuur nader omschreven

De voorbereiding van bestuurlijke regelgeving

Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur ondersteunt de ministers bij de ontwikkeling van regelgeving over de bestuurlijke organisatie en de werking van lokale en provinciale overheden, het stedenbeleid en de inburgering.

Behalve voor de organieke regelgeving op de lokale en de provinciale besturen zijn de gewesten sinds 1 januari 2002 ook bevoegd voor de regelgeving inzake de materiële organisatie en werking van de kerkfabrieken van de erkende erediensten. Daarnaast zijn zij ook bevoegd voor de begraafplaatsen en de lijkbezorging.

Lokale verkiezingen

Het agentschap zorgt voor de organisatie van de verkiezingen voor de gemeente- en provincieraden, en ondersteunt ook de verkiezingen van het Vlaams Parlement

De gemeenteraadsverkiezingen van oktober 2006 zijn de eerste die de Vlaamse overheid organiseerde. De volgende hebben plaats in 2012.

Voor de organisatie van de verkiezingen van het Vlaams Parlement blijft de federale overheid bevoegd. Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur biedt wel ondersteuning bij de stemopneming en -verwerking. Het publiceert ook de uitslagen.

De verdeling en het beheer van de fondsen

Om de ongelijke fiscale mogelijkheden van de gemeenten en de provincies in de mate van het mogelijke te corrigeren zijn een aantal financieringsfondsen opgericht. Die fondsen zijn een instrument om de beschikbare middelen te verdelen over de besturen.

Het Gemeentefonds is het belangrijkste financieringsfonds voor de gemeenten. Gemeenten die minder eigen inkomsten genereren (bijvoorbeeld door een minder kapitaal-krachtige bevolking), ontvangen meer middelen uit het fonds en vice versa. De gemeenten zijn volledig vrij in de besteding van de middelen. In 2010 bedroeg het Gemeentefonds bijna 2 miljard euro. Het groeit jaarlijks met 3,5%.

De verdeelsleutel van het Gemeentefonds is gebaseerd op de maatstaven in de onderstaande tabel.

		%	%
Bijzondere Financiering	Bijzondere financiering (inwoners) Antwerpen en Gent	30	40,8
	Bijzondere financiering (inwoners) Brugge	1,6	
	Bijzondere financiering (inwoners) centrumsteden	6,2	
	Bijzondere financiering (inwoners) provinciale steden (2%) en kustgemeenten (1%)	3	
Centrum	Actieve bevolking tewerkgesteld in de gemeente	4	8
	Leerlingen en studenten secundair en hoger onderwijs alle netten	4	
Fiscaal	Waarde personenbelasting (omgekeerd evenredig)	19	30,2
	Kadastraal inkomen	11,2	
Open Ruimte	Bos, tuin en park, woeste gronden, gekadastreerde wateren, akkerland, grasland, recreatieterreinen en boomgaarden	6	6
Sociale Maatstaven	WIGW	1	15
	Werklozen met lage scholingsgraad	4	
	Geboorten in kansarme gezinnen	3	
	Sociale huurappartementen	3	
	Bestaansminimumtrekkers	4	
		100	100

Het Provinciefonds is de tegenhanger van het Gemeentefonds: het ondersteunt de vijf provincies.

Het Stedenfonds is een instrument voor het Vlaamse stedenbeleid. Het bevat specifieke middelen bestemd voor de grote steden Antwerpen en Gent, de regionale steden Aalst, Brugge, Hasselt, Kortrijk, Genk, Leuven, Mechelen, Oostende, Roeselare, Sint-Niklaas en Turnhout, en voor de Vlaamse Gemeenschapscommissie in Brussel. Het Stedenfonds heeft tot doel de leefbaarheid op stads- en op wijkniveau te verhogen. Het wil de dualisering tegengaan op ruimtelijk, economisch en op sociaal-cultureel vlak, en het wil de steden extra impulsen geven om de kwaliteit van hun bestuur te verhogen. De Vlaamse Regering stelt de middelen ter beschikking op basis van een beleidsovereenkomst die ze met de steden sluit.

Specifieke subsidies aan lokale besturen voor sommige onroerende investeringen

De lokale besturen kunnen subsidies ontvangen, die niet ondergebracht zijn in de fondsen omdat ze door hun specifieke karakter een afzonderlijke financiële ondersteuning vergen.

Vanuit Binnenlands Bestuur gaat het om subsidies voor:

- herstellingswerken aan kerken voor een erkende eredienst en pastorieën.
- de bouw, de verbouwing en het herstel van ontmoetingscentra voor vrijzinnigen
- de bouw van crematoria
- de aanleg, sanering en renovatie van woonwagenterreinen.

Naast de uitbetaling van de bovenvermelde subsidies levert het agentschap ook ondersteuning op technisch en administratief vlak voor de subsidiedossiers van het Fonds voor Culturele Infrastructuur, meer bepaald voor de gesubsidieerde grote culturele infrastructuur en de sectorale infrastructuursubsidies.

Het bestuurlijk toezicht

De lokale besturen en de provincies zijn autonome en democratische besturen. Maar bij het uitoefenen van hun taken en bevoegdheden zijn ze verplicht de wet na te leven. Ze moeten zich ook houden aan de beginselen van behoorlijk bestuur zoals zuinigheid, billijkheid en evenredigheid. Om dit te garanderen heeft de wetgever een bestuurlijk toezicht georganiseerd.

Het agentschap zorgt voor de voorbereiding van het toezicht, dat onder de beslissingsbevoegdheid valt van de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, de gouverneurs en de commissaris van de Vlaamse Regering voor de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden.

Er zijn verschillende vormen van toezicht. Het algemeen toezicht wordt in hoofdzaak uitgeoefend bij ontvangst van een klacht over het lokaal bestuur. In een beperkt aantal gevallen geldt een goedkeuringstoezicht. In dat geval kan een beslissing pas uitgevoerd worden na goedkeuring door de minister. Een lokaal bestuur kan bijvoorbeeld pas onroerende goederen onteigenen nadat de minister daartoe machtiging heeft verleend.

De Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur is verantwoordelijk voor dat bestuurlijk toezicht en kan de beslissingen van de lokale of provinciale overheden vernietigen. De gouverneur kan als vertegenwoordiger van de Vlaamse Regering beslissingen schorsen.

De Vlaamse Adviescommissie voor Volksraadplegingen

Volgens artikel 2 van haar oprichtingsbesluit van 8 juli 1977 verstrekt de Vlaamse Adviescommissie voor Volksraadplegingen, op verzoek van de Vlaamse Regering, advies over de toepassing van het administratief toezicht op de beslissingen over het houden van een volksraadpleging.

De commissie onderzoekt vragen van besturen of van particuliere initiatiefnemers over de organisatie van een volksraadpleging. Zij geeft bijgevolg reeds advies in de voorbereidende fase van een volksraadpleging. Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur verzorgt het secretariaat van de commissie.

Coördinerend beleid ten aanzien van de andere beleidsdomeinen

Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur staat de minister van Inburgering bij bij de coördinatie van het Vlaamse diversiteitsbeleid. Dat houdt in dat alle Vlaamse ministers voor hun beleidsdomein het engagement aangaan om een inclusief beleid te voeren, waarbij ze hun beleid ook spontaan zullen doortrekken naar alle (autochtone en allochtone) Vlamingen. Alle ministers zullen overleg plegen met de minister van Inburgering als hun domein een raakpunt vertoont met inburgering. Op die manier waken ze erover dat het beleid een coherent geheel vormt.

Ontwikkeling van een kenniscentrum over de lokale en provinciebesturen, de steden en het inburgeringsbeleid

Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur registreert systematisch gegevens over de lokale besturen en de provincies. Het gaat om informatie die de steden en gemeenten bezorgen aan het Agentschap voor Binnenlands Bestuur in het kader van het bestuurlijk toezicht of om gegevens die ze van andere overheidsinstanties krijgen. Die gegevens worden verwerkt en terug aan de besturen bezorgd via een website of via publicaties. De besturen kunnen die gegevens gebruiken om hun beleid verder te ondersteunen.

Ons geluk!

Lucky Luke is een strip, getekend door de Vlaming Maurice De Bevere onder het pseudoniem Morris. De strip begon als parodie op het destijds populaire filmgenre Western. Kenmerkend is de cineastische stijl van tekenen. Decors, coulissen, vele rekwisieten, wisselende cameraposities, montage, alles is door Morris goed afgekeken en herkenbaar verwerkt. Sommige shots beeldde hij af op volle paginabreedte zoals een breedbeeld bioscoop scherm. Ook de rijkheid aan details is kenmerkend.

Veel filmhelden van het witte doek worden ook in de strip ten tonele gevoerd, evenals andere beroemdheden en mensen uit de directe omgeving van Morris. Iedereen krijgt een passende hoofd- of bijrol, ten voeten uit herkenbaar in zijn of haar eigen stijl. Inmiddels zijn de meeste acteurs overleden en onbekend bij de jongere generaties. De directe herkenbaarheid is daardoor verloren gegaan.

Morris documenteerde zich voor ieder verhaal zorgvuldig, onder andere met behulp van bioscoopaffiches. Deze kon hij niet krijgen. Hij moest ze daarom uit de vitrine stelen, waarbij zijn vriend André Franquin op de uitkijk stond. De affiches (allemaal met afgescheurde hoeken) zijn bewaard gebleven.

LUCK
LUKE

CABRO★
ZOO

De internationale missie van het Agentschap voor Binnenlands Bestuur

Europa en de EU

Het internationale werkveld en de Europese invloed winnen voor de lokale en regionale besturen steeds meer aan belang. Europese regelgeving stroomt door naar de lokale openbare sector, terwijl die te weinig betrokken is in het Europese besluitvormingsproces. Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur tracht via contacten de impact van de lokale en regionale sector te bevorderen.

Zonder zelf inhoudelijk bevoegd te zijn wil het agentschap zorgen voor een beter overleg tussen de inhoudelijk bevoegde Vlaamse diensten die de Europese regelgeving implementeren, en de lokale besturen. Dat gebeurt onder meer door samen met andere Vlaamse overheidsagentenschappen informatie te verstrekken over regelgeving die de lokale en regionale besturen aanbelangt.

Medewerkers van het agentschap zetelen in administratieve stuurgroepen die het Vlaamse beleid afstemmen op Europese regelgeving. Zij zorgen ervoor dat rekening wordt gehouden met de specifieke kenmerken die binnen hun sector gelden.

Met de ondersteuning van het recent opgerichte Vlaams-Europees Verbindingsagentschap (Vleva) worden opportuniteiten voor samenwerking en informatie-uitwisseling gedetecteerd en gecreëerd. Daarbij wordt ook ingespeeld op de nabijheid van de Europese instellingen en de aanwezigheid van landen- en regiovertegenwoordigingen in Brussel.

Het agentschap maakt graag gebruik van de Brusselse fora om bijvoorbeeld zijn instrumenten voor stedenbeleid of inburgering voor te stellen aan het internationale publiek.

Grensoverschrijdende samenwerking en Benelux

Vlaanderen zet ook in op de grensoverschrijdende samenwerking tussen lokale besturen, zowel in Benelux- als in EU-verband. Vlaanderen is een partner in de eerste Europese Groepering voor Territoriale Samenwerking (EGTS) die binnen de Europese Unie werd opgericht, namelijk de EGTS Eurometropool Rijsel-Kortrijk-Doornik. Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur zorgt voor de uitwerking van de regelgeving en bereidt de toetreding van nieuwe partners tot het samenwerkingsverband voor.

In Beneluxverband werkt het agentschap actief mee aan de hervorming van de Beneluxregelgeving in overleg met Nederland en Luxemburg.

Raad van Europa

Ook in de Raad van Europa speelt het agentschap een rol als vertegenwoordiger van Vlaanderen in de commissies die bevoegd zijn voor de lokale en regionale democratie. Dit forum biedt de gelegenheid om actief informatie uit te wisselen en contacten te leggen met andere Europese staten, ook deze die nog geen deel uitmaken van de EU.

Buitenlandse delegaties

Als expert op het gebied van de werking en de regelgeving van de lokale sector geeft het agentschap ook presentaties aan buitenlandse delegaties die Vlaanderen bezoeken. De belangstelling gaat uit naar de organisatie van de bevoegdheden voor lokale besturen binnen de Belgische staatsstructuur, de samenwerking tussen besturen, de financiering van lokale besturen.

De geschiedenis van het bier blijkt terug te gaan tot lang vervlogen tijden. De oudste bronnen dateren van bijna achtduizend jaar voor Christus. Ze werden gevonden in een dorp van Sumerië, gelegen tussen de Tigris en de Eufraat. Men heeft er bewijzen van de teelt van gerst en tarwe ontdekt en sporen van ovens en molenstenen. Kortom, van al het nodige voor de fabricage van een gerstewijn, ginder sikaru genoemd. De steen met de bekende code van Hammoerabi (tweeduizend jaar voor Christus) omschrijft bier niet alleen als een drank, maar ook als een geneesmiddel en een betalingsmiddel in natura. Het oudste recept is in hiërogliefen gegraveerd op steen en wordt zorgvuldig bewaard in het Metropolitan Museum te New York.

Men vindt sporen van gerstewijn in Egypte, van korma en zythum in Kreta en in het Oude Griekenland en natuurlijk bij het Gallische volk. Plinius de Oude schrijft dat dit volk “meestal en van oudsher gerstewijn drinkt”. De Galliërs dronken veel gerstenat of kerbesia. Dit woord klinkt nog door in het Franse cervesse (Frans voor gerstenat), een woord van Gallische oorsprong, afgeleid van het Latijnse cervisia of gerstewijn. Wellicht hebben de Galliërs de houten tonnen bedacht als vervanging voor kruiken en potten van aardewerk. De fabricage van bier gebeurde eerst thuis. Geleidelijk werden brouwtechnieken ingevoerd, op punt gesteld door de paterbrouwers van abdijen. Bier brouwen werd ambachtelijk vanaf de 12e eeuw, toen de teelt van hop (goed voor de bewaring van het brouwsel) werd verspreid.

De fabricage en het verbruik van bier ontwikkelden zich in Europa wellicht om hygiënische redenen: het water dat werd gebruikt voor voedingsdoeleinden, moest worden gekookt. Maar de brouwindustrie kende een echte bloei in de 16e eeuw. Machtige gilden werden opgericht en elke stad of elk dorp brouwde zijn eigen bier. De verscheidenheid was enorm. Iedereen had zijn recept en zijn fabricagegeheim. Gist, mout, enkele kruiden, fruit, fermentatietemperatuur, de rijpingstijd... drieduizend tweehonderd brouwerijen en... achttienduizend biersoorten telde. Momenteel telt België, ondanks de fusies en de lokale en internationale overnames, nog altijd bijna honderdtwintig brouwerijen en vierhonderd.

Bier, een typische drank van bij ons!

Belangengroepen

VVSG (Vereniging voor Vlaamse Steden en Gemeenten)

De VVSG is de ledenorganisatie van alle Vlaamse gemeenten, alle OCMW's, de politiezones, afvalintercommunales, intercommunales voor streekontwikkeling en andere intercommunale verbanden. De VVSG heeft tot doel de aangesloten lokale besturen te helpen bij het vervullen van hun beleidsdoelstellingen. De vereniging zet zich in voor zowel de politieke mandatarissen als voor de medewerkers van het bestuur. Als representatieve gesprekspartner komt ze op voor de belangen van de lokale besturen ten aanzien van andere overheden en derden. De VVSG organiseert zich rond drie kerntaken:

1. ondersteuning & dienstverlening (informeren, advies, vorming en andere dienstverlening) aan de leden
2. belangenbehartiging
3. de bevordering van eerstlijnsverhouding en netwerkorganisatie.

Vereniging van Vlaamse Provincies (VVP)

De basisopdracht van de VVP is een bijdrage te leveren aan steeds betere, betrouwbare, transparante provincies, die op die manier kunnen uitgroeien tot het regionaal streekbestuur van de toekomst. Deze algemene omschrijving vertaalt zich in een drietal opdrachten:

1. Prioritair voor de VVP is de belangenbehartiging van het provinciaal bestuursniveau in politiek Brussel. De VVP werkt gemeenschappelijke standpunten uit voor zaken die direct of indirect van gemeenschappelijk provinciaal belang zijn. Ze organiseert het gemeenschappelijk optreden van de provincies in hun contacten met de Vlaamse, federale en Europese overheden. Daarnaast bouwt de VVP een netwerk uit met sociale, culturele en economische organisaties die in politiek Brussel actief zijn.
2. De VVP vormt het platform voor samenwerking tussen de vijf Vlaamse provinciebesturen met betrekking tot het ontwikkelen van nieuwe initiatieven, overleg, ervarings- en kennisuitwisseling, bundelen van deskundigheid...
3. De VVP stimuleert vernieuwingsprocessen en methodieken ten bate van het provinciaal management zoals het introduceren en bevorderen van de methodologie van het 'gebiedsgericht werken' en stimuleert de Europese (grensoverschrijdende) ontwikkelingen. De VVP is tevens opdrachthouder in projectrealisaties voor Vlaanderen.

Kenniscentrum Vlaamse Steden

Het Kenniscentrum Vlaamse Steden wil de stedelijkheid in Vlaanderen in al zijn facetten versterken. Stedelijkheid is een essentieel aspect van een duurzaam en democratisch beleid. Daarom stimuleert het kenniscentrum de leerprocessen in de steden en zorgt het voor een versterking van het netwerk van steden. Het wil bijdragen tot een verbetering van het stedenbeleid.

De activiteiten van het kenniscentrum situeren zich rond vijf pijlers:

1. kennisverzameling en -ontsluiting: impliciete en expliciete kennis verzamelen en toegankelijk maken
2. kennisontwikkeling: nieuwe kennisbehoeften detecteren en kennis daarop afstemmen
3. kennisbemiddeling: (ad hoc) kennisvragen voorzien van antwoorden
4. netwerkvorming: interactie en ervaringsuitwisseling tussen de steden faciliteren en versterken
5. beleidsbeïnvloeding: vanuit de kennis het stedenbeleid van andere overheid beïnvloeden

Chocolade, mmmmmmmmmmmm...

Waarschijnlijk is Jean Neuhaus de bedenker van de praline. Hij was een Zwitserse apothekerszoon die in België een banketbakkerij was begonnen in de Brusselse Koninginnegalerij. Zijn familie maakte al jaren lang snoepjes met een medische werking. In 1912 maakte hij de eerste gevulde chocoladebonbon. Hij gaf hier de naam praline aan. Een naam die al een langer verleden kent. De kok van Cesar de Choiseul, Comte de Plessis-Praslin (1598-1675), een maarschalk, minister en diplomaat onder Koning Lodewijk XIV, maakte in de 17e eeuw al een chocoladebonbon zonder evenwel de typische vulling van de huidige praline. Het woord praline is van zijn naam (Praslin) afgeleid.

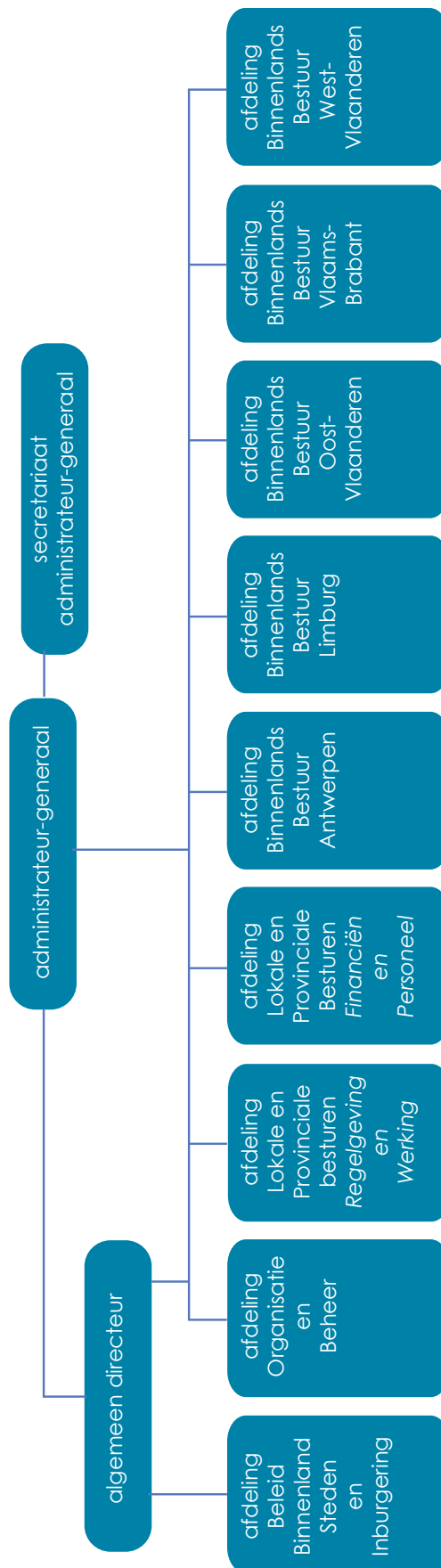
Organisatie van het agentschap

Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur bevat negen afdelingen. In Brussel zijn er vier centrale afdelingen. Zij zijn belast met beleidsvoorbereiding, -evaluatie en -coördinatie. Daarnaast is er een provinciale afdeling in de hoofdstad van elke provincie. Die vijf afdelingen verzorgen in hoofdzaak de eerstelijnscontacten met de lokale besturen. In totaal telt het agentschap meer dan 400 personeelsleden.

Meer informatie over de werking van ons agentschap of over de Vlaamse overheid kunt u terugvinden op deze sites:

- www.vlaanderen.be
- www.flanders.be
- www.vlaanderen.be/regering
- www.vlaamsparlement.be
- www.vlaanderen.be/internationaal
- www.binnenland.vlaanderen.be

Organigram

www.binnenland.vlaanderen.be

Agentschap voor Binnenlands Bestuur | Boudewijnlaan 30 bus 70 | 1000 Brussel